

Paní Marie Petřlová (roz. Straková) se narodila 21. května 1938 v Lanžhotě a žije zde dodnes. Marie je druhou ze tří sourozenců (starší sestra Zdenka a mladší bratr Petr).

Rodina Strakových vlastnila místní ubytovací hostinec, kde oba rodiče (František a Božena) pracovali a celá rodina bydlela. Rané dětství si Marie prožila v období druhé světové války. Těžké boje při osvobození Lanžhota rodina přečkala ve sklepě rodinného hostince. Budova hostince byla během bojů poničena ale rodině se podařilo ji v poválečných měsících opravit.

Mariin otec byl již během války na několik týdnů zatčen a vyslýchán Gestapem, jelikož odmítl spolupracovat při donášení na hosty vlastního hostince. Později po něm to stejné požadoval i komunistický režim a pan Straka opět odmítnul. František Straka byl dlouholetým členem České strany národně sociální a Sokola. František Straka se tím ocitnul v hledáčku StB a dvě osudové události na přelomu čtyřicátých a padesátých let jej přivedly až do vězení.

Pan Straka jednoho večera potkal v Břeclavi lanžhotského kaplana Josefa Kotulána a ochotně jej svým vozem odvezl zpátky domů. Kaplan byl ale v té době sledován StB a za několik dní emigroval do Rakouska. O něco později byl pan Straka požádán o předání zapečetěného dopisu mezi dvěma hosty svého hostince, aniž by tušil, co je jeho obsahem. Dopis byl adresován místnímu výpravčímu, kterého později odsoudili za to, že údajně předal do zahraničí plánek místního železničního nádraží.

Tyto dvě události postačovaly k tomu aby 2. září 1950 agenti StB vtrhli do hostince Strakových a otce před zraky své rodiny zatkli. Pan Straka poté strávil následující rok ve vazebních věznicích v Břeclavi, Brně a Znojmě, kde jej po neustálém psychickém a fyzickém týrání donutili k podpisu přiznání. V následujícím vykonstruovaném procesu s 32 národními socialisty byl odsouzen za špionáž a vlastizradu k 16 letům vězení. Tito členové zločinecké skupiny s cílem rozvrátit republiku, jak je během procesu označil státní prokurátor, se však povětšinou vůbec neznali a u soudu se viděli poprvé.

Svůj trest si František Straka zpočátku odpykával v uhelných dolech ve Zbýšově u Brna, většinu ze svého trestu (7,5 let) strávil v nechvalně proslulých uranových dolech v Jáchymově. Propuštěn byl na základě amnestie v roce 1960 a s podlomeným zdravím se vrátil zpátky domů k rodině do Lanžhota.

Matka Božena zůstala po zatčení svého manžela sama na výchovu tří dětí. Hostinec byl rodině zabaven, Strakovi zde sice mohli zůstat bydlet i nadále, museli však začít platit nájem. Matce bylo umožněno podržet si práci prodavačky a uklízečky v hostinci. Ve funkci vedoucího hostince se pak střídali členové KSČ, kteří matce neustále připomínali, že hostinec již rodině nepatří. Těžké období deseti let bez manžela a otce svých dětí se Boženě Strakové podařilo překonat především díky pomoci rodinných příbuzných a pravidelným návštěvám místního kostela.

Během věznění otce živila rodinu Strakových matkou vlastněná pole, a zatímco se mohli spolužáci ve volném čase věnovat svým zálibám, Marie se sourozenci museli pomáhat mamince a strýčkům v práci na poli. Ve škole pak musely děti čelit nárážkám ohledně vězněného otce. Častou slovní šikanu ze strany ředitele místní základní školy Dvořáka musela snášet především starší sestra Zdenka. Zdence bylo kvůli otcovi po dokončení základní školy znemožněno studium na střední škole, musela nastoupit do zaměstnání a finančně pomáhat matce a dvěma mladším sourozencům. Také Marie měla problémy s přijetím na

střední školu, to jí bylo umožněno až rok po dokončení základní školy, když vyšel výnos umožňující studium dětem politických vězňů. Mariin sen o tom stát se učitelkou se však rozplynul poté, co jí bylo důrazně vysvětleno, že v jejím případě, s ohledem na otce, nepřipadá pedagogická škola v úvahu. Marie poté vystudovala střední ekonomickou školu.

Rok 1960 byl pro Marii jedním z nejkrásnějších v životě, tatínek se vrátil z desetiletého vězení a několik měsíců po jeho návratu se Marie vdala za manžela Pavla Petrlu. Manžel Pavel byl zaměstnáním stolař a aktivní fotbalista reprezentující místní lanžhotské fotbalové družstvo. S manželem měla dvě dcery Marii a Pavlu. Při stavbě jejich rodinného domu jim nezištně pomáhali otcovi bývalí spoluvězni z Jáchymova, kteří pak kvůli tomu měli řadu problémů, jelikož byli podezříváni z nelegálního přivýdělku na této stavbě.

Ústrky ze strany komunistického režimu neustávaly ani po návratu otce z vězení. Paní Petrlová měla zpočátku problémy najít zaměstnání. Stabilní místo nakonec našla jako administrativní pracovnice v Ústavu národního zdraví ve Břeclavi. V době odchodu vedoucího do důchodu byla Marie jeho zástupcem a také hlavním kandidátem na pozici vedoucí. Bylo jí však sděleno, že problémem v jejím kariérním postupu již sice není minulost otce ale její náboženské přesvědčení. Paní Marie Petrlová byla hluboce věřící a pravidelně se účastnila bohoslužeb v lanžhotském kostele. Ve výběru mezi návštěvami kostela a kariérním postupem dala paní Petrlová jasně přednost dřívějšímu. Také dcery Petrlových si nemohly vybrat střední školy podle vlastního výběru, a bylo jim umožněno jen studium na středních zemědělských školách.

František Straka a Božena Straková se již vrácení rodinného hotelu nedočkali. Jejich životy vyhasly ještě před pádem komunistického režimu. Pan Straka si z jáchymovského lágru odnesl doživotní zdravotní problémy, kvůli kterým absolvoval řadu operací. Jeho jméno bylo očištěno až v roce 1991, kdy byl plně rehabilitován a v restitucích byl Marii a sourozencům vrácen rodinný hostinec.

Paní Marii Petrlovou kromě pěti vnoučat a čtyř pravnoučat těší skládání písniček a básniček, psaní pravidelných příspěvků do obecního zpravodaje, miluje čtení a cestování. Je velmi aktivní členkou řady spolků a nedávno dokončila Univerzitu třetího věku.